

kan diskutere om, hvorledes Forhøjelses- eller Nedsættelsesprocenten virkelig skal være for netop at træffe det rette. Ej heller finder jeg nogen Anledning til at diskutere, hvilke Ændringer der mulig vil vise sig heldige i Beregningen af Ejendomsskylden, i Fradragsreglerne, eller maaske endnu videregaaende og andre Ændringer, altsammen noget, vi tilfulde først kunne se, naar vi faa det fornødne Materiale. Jeg skal dog kun udtale min levende Forundring over at se et Forslag af denne Karakter just fra denne Kreds af Forslagsstillere, hvis Parti jo i dette Foraar har vedtaget en Bestemmelse om, at Ændringer skulle gaa i Retning af Grundværdiskat. Nu kan den ærede Ordfører for Forslagsstillerne jo nok sige: Ja, men det vilde jo være altfor vidtgaaende at komme med et saadant Forslag! Men ganske utvivlsomt er det dog, at naar man nu i dette Øjeblik vilde gaa til Ændringer i Ejendomsskylden, uden man endnu overhovedet kunde overse, hvorledes hele Loven virkede, vilde det dog i alle Tilfælde kun bidrage til at udsætte det Tidspunkt, hvor der for Alvor kunde blive Tale om andre Revisionsregler, eventuelt altsaa ogsaa om saadanne videregaaende Regler, som den ærede Ordfører talte om.

Hvad nu det foreliggende Forslag i øvrigt angaar, kan jeg aldeles ikke erkende, at det yder noget heldigt Bidrag til det Spørgsmaals Løsning, vi her tale om. I formel Henseende er det sikkert for alle, der have beskæftiget sig noget med disse Spørgsmaal i det praktiske Liv, ganske klart, at Forslaget er meget mangelfuldt, og jeg maa oprigtig sige, at det har forbavset mig noget, at de tre Jurister, der sidde i denne Kreds af Forslagsstillere, ikke have nedlagt noget større Arbejde i den rent formelle Udarbejdelse af Lovforslaget. Det vilde dog ligge nær specielt for disse ærede Medlemmer blandt Forslagsstillerne at tænke paa, hvorledes Forslaget kom til at gribe ind i andre Lovbestemmelser, ligesom det ogsaa var naturligt at sørge for, at Lovforslaget virkelig gav Svar paa de Spørgsmaal, som nødvendigt maa rejse sig for enhver, som skal bruge Forslagets Bestemmelser.

Naar man saaledes læser Lovforslagets § 1 igennem, vil det ses, at det ikke indeholder nogen som helst Bestemmelse om, hvorledes Fradraget skal beregnes i de Kommuner — og det er det aldeles overvejende Antal —, hvor der anvendes Kildeartbeskatning. Man vilde der staa ganske i Vilderede med, paa hvilken Maade og

for hvilke Arter af Indtægter man skal fordele Fradragene ved den endelige Behandling af den paagældende Indtægt. Som Undtagelse er der i Forslaget nævnt Skattelovens § 16, men da denne Undtagelse udtrykkelig er nævnt, maa man næsten antage, at det har været Forslagsstillernes Hensigt, at der ogsaa skulde Fradrag for de Skatteydere, der svarede Skat til Kommunen som Erhvervskommune. Men det vil jeg dog nu antage nærmest er en formel Mangel ved Lovforslaget. I sidste Linie staar der, at disse Fradrag ikke maa bevirke, at al Skatteydelse bortfalder, men der staar ikke noget om, hvorledes det nærmere skal iagttages; og navnlig for Københavns Vedkommende, hvor der gælder særlige Regler, vilde det være ganske nødvendigt at have en Bestemmelse i saa Henseende. I § 3 synes det — og jeg kunde forstaa paa den ærede Ordførers Udtalelser, at det virkelig er saaledes —, at man mener, at denne Forskel, der dér er Tale om mellem ny og gamle Skatter, stadig kan besluttes opkrævet til Fordel for Kommunekassen af Kommunerne, — det hænger til enhver Tid som en Trusel over Kommunerne, over de paagældende Skatteydere, sagde den ærede Ordfører. Men det er ikke rigtigt. Det er jo en Bestemmelse, som skal træffes indenfor et vist forlængst overskredet Tidrum af Kommunerne, og hvis de ikke have truffet den til det Tidspunkt, kunne de ikke træffe den senere.

I reel Henseende har jeg jo imidlertid unægtelig adskilligt mere at indvende mod Forslaget, hvor vigtigt det end er, at det alt omtalte blev rettet.

Dette Forslags Princip er egentlig at kæde de hyppigst anvendelige Principper for Fradrag, som vi bruge ved Indkomstskatten, sammen med de Skønsgrænser, man anvender ved Formue- og Lejlighedsskatten. Men denne Sammenblanding anser jeg for meget uheldig. Jeg mener, det er netop en af Formue- og Lejlighedsskattens store Fordele, hvor den er anvendelig, at man ikke behøver saadanne større ensartede Fradrag, lige store for alle Indtægter uden Hensyn til Forholdene, men at man kan skønne over de enkelte Skatteyders Forhold. Hvis Forslaget blev gennemført, og dets Regler altsaa kom til at virke i det praktiske Liv, vilde det ganske vist kunne raade Bod paa enkelte Mangler, der maaske vilde vise sig at være, men det vilde desuden sætte et stort Apparat i Gang, som vilde vise sig at være ganske unødvendigt i alle